

KOLME KRIISIÄ ⁵⁴

Mitä raivokkaammin bolshevikkeja näinä päivinä parjataan ja panetellaan, sitä rauhallisemmin on meidän, torjuen valheet ja parjaukset, syvennyttävä ajattelemaan tapahtumien historiallista yhteyttä ja vallankumouksen nykyisen kulun poliittista, *siis luokkakantaista* merkitystä.

Valheen ja parjauksen kumoamiseksi meidän on tässä vain toistettava viittaus heinäkuun 6 päivän „Listok Pravdy” lehteen ja erityisesti kiinnitettävä lukijain huomiota seuraavassa julkaistavaan kirjoitukseen, jossa todistetaan asiakirjojen avulla, että heinäkuun 2 päivänä bolshevikit agitoivat mielenosoitusta *vastaan* (niin kuin sosialistivallankumouksellisten puolueen lehti tunnustaa), että heinäkuun 3 päivänä joukkojen mieliala kuohui yli äyräitten ja mielenosoitus alkoi vastoin meidän neuvojamme, että heinäkuun 4 päivänä me kehotimme lehtisessä (jonka sisällön sama eserrien lehti, „Delo Naroda” julkaisi palstoillaan) *rauhalliseen* ja *järjestyneeseen* mielenosoitukseen, että heinäkuun 5 päivän vastaisena yönä teimme päätöksen mielenosoituksen lopettamisesta. Parjatkaa, te parjaajat! ette te milloinkaan pysty kumoamaan näitä tosiasioita ettekä niiden ratkaisevaa merkitystä niiden keskinäisissä yhteyksissä!

Siirrymme tarkastelemaan kysymystä tapahtumien historiallisen yhteyden kannalta. Kun me jo huhtikuun alussa puhuimme, ettei pidä tukea Väliaikaista hallitusta, niin sekä eserrät että menshevikit hyökkäsivät kimppuumme. Entä mitä elämä on todistanut?

Mitä ovat todistaneet kolme poliittista kriisiä: huhtikuun 20 ja 21 päivänä, kesäkuun 10 ja 18 sekä heinäkuun 3 ja 4 päivänä?

Ne ovat todistaneet ensinnäkin joukkojen kasvavaa tyytymättömyyttä Väliaikaisen hallituksen porvarillisen enemmistön porvarilliseen politiikkaan.

Ansaitsee tulla mainituksi, että hallitsevan eserräpuolueen lehden, „Delo Narodan”, huolimatta sen kaikesta vihamielisyydestä bolshevikkeja kohtaan, oli heinäkuun 6 päivänä pakko tunnustaa, että heinäkuun 3 ja 4 päivän liikkeellä on syvät taloudelliset ja poliittiset syynsä. Typerä, törkeä, halpamainen valhe tuon liikkeen keinotekoisesta aiheuttamisesta, että bolshevikit olivat harjoittaneet agitaa-tiota mielenosoituksen *puolesta*, tulee päivä päivältä paljastumaan yhä selvemmin.

Kaikkien kolmen edellämainitun poliittisen kriisin yhteinen syy, yhteinen lähde, yhteinen syvä alkujuuri on selvä — varsinkin, jos tarkastellaan niitä keskinäisten yhteyksien valossa, niin kuin tiede velvoittaa tarkastelemaan politiikkaa. On järjetöntä kuvitellakin, että kolme sanotun kaltaista kriisiä olisi voitu aiheuttaa keinotekoisesti.

Toiseksi on opettavaista perehtyä siihen, mikä oli yhteistä kaikille näille kriiseille ja mikä oli kussakin niistä yksilöllistä.

Yleinen, yli äyräitten tulviva joukkojen tyytymättömyys, niiden kiihtymys porvaristoa ja *sen* hallitusta vastaan. Joka unohtaa tai sivuuttaa vaieten *tämän asianytime*n tahi väheksyy sitä, se kieltää luokkataistelua koskevat sosialismin aapistotuudet.

Luokkien taistelu Venäjän vallankumouksessa — ajatelkoot tätä ne sosialisteiksi itseään nimittävät henkilöt, jotka ovat hiukan perillä siitä, millaista oli luokkien taistelu Euroopassa tapahtuneissa vallankumouksissa.

Yksilöllistä oli näissä kriiseissä niiden ilmeneminen: ensimmäinen (huhtikuun 20—21 päivänä) oli kuohuvan alkuvoimainen, kokonaan järjestämätön ja johti siihen, että mustasotnialaiset avasivat tulen mielenosoittajia kohti ja että bolshevikkeihin kohdistettiin ennen kuulumattoman hiltittömiä ja valheellisia syytöksiä. Purkausta seurasi poliittinen kriisi.

Toisessa tapauksessa mielenosoituksen määrääminen bolshevikkien toimesta, sen peruuttaminen jyrkän uhkavaa-

timuksen ja Neuvostojen edustajakokouksen asettaman suoranaisen kiellon jälkeen sekä kesäkuun 18 päivänä yleinen mielenosoitus, joka osoitti bolshevististen tunnusten ilmeisen ylivoiman. Eserrät ja menshevikit itse tunnustivat kesäkuun 18 päivän illalla, että poliittinen kriisi olisi varmasti puhjennut, ellei rintamalla alkanut hyökkäys olisi tyrehtyttänyt sitä.

Kolmas kriisi kasvoi luonnonvoimaisesti heinäkuun 3 päivänä, vaikka bolshevikit ponnistelivat heinäkuun 2 päivänä sen pysäyttämiseksi, ja saavutettuaan heinäkuun 4 päivänä kohokohtansa se johti 5 ja 6 päivänä vastavallankumouksen aallonharjalle. Eserrien ja menshevikkien horjunta ilmeni siinä, että Spiridonova ja joukko muita eserriä puolsi vallan siirtämistä Neuvostoille, ja samansuuntaisia mielipiteitä esittivät myös internationalisti-menshevikit, jotka olivat sitä aikaisemmin vastustaneet.

Ja lopuksi viimeinen — ja kenties kaikkein opettavaisin — johtopäätös tapahtumien tarkastelusta niiden keskinäisen yhteyden valossa on se, että *kaikki* kolme kriisiä näyttävät meille erään, vallankumouksemme historiassa uuden ja vissinlaisen, mutkikkaampaa tyyppiä olevan mielenosoituksen muodon, jolloin liike on aaltomaista, nousu nopeaa ja lasku jyrkkää, vallankumous ja vastavallankumous ovat kärjistyneitä ja keskusta-ainekset „huhutuvat pois” pitemmäksi tai lyhemmäksi aikaa.

Muotonsa puolesta liike oli kaikkien näiden kolmen kriisin kuluessa *mielenosoitusta*. Hallituksenvastainen mielenosoitus — tämä olisi muodollisesti täsmällisin tapahtumien määritelmä. Mutta asian ydin on juuri siinä, ettei se ollut tavallista mielenosoitusta, vaan jotain paljon merkittävämpää kuin mielenosoitus ja vähäisempää kuin vallankumous. Se oli vallankumouksen ja vastavallankumouksen *samanaikainen* purkaus, se oli proletaaristen ja porvarillisten ainesten myrskyisään esilletuloon liittyvää rajua, toisinaan miltei äkkiarvaamatonta keskusta-ainesten „poishuhtoutumista”.

Erittäin luonteenomaista tässä suhteessa on se, että kaikki keskustalaiset soimaavat näistä joukkoliikkeistä, *jokaisesta erikseen, kumpaakin* selvästi määräytyntä luokkavoimaa, sekä proletaarista että porvarillista. Katsokaa eserriä ja menshevikkejä: he ovat pakahduttua huutaessaan ja pauhatessaan, että bolshevikit auttavat

äärimmäisyyksillään vastavallankumousta, ja samalla he kuitenkin alinomaan tunnustavat, että kadetit (joiden kanssa he ovat liittoutuneet hallituksessa) ovat vastavallankumouksellisia. „On erottauduttava”, kirjoitti „Delo Naroda” eilen, „syvällä vallihaudalla kaikista oikeistoaineksista aina sotaiseksi yltynyttä „Jedinstvoa” myöten (jonka kanssa, lisäämme omasta puolestamme, eserrät olivat liittoutuneet vaalien aikana)— siinä meidän kiireellinen tehtävämme”.

Verratkaa tähän tämänpäiväistä (heinäkuun 7 päivän) „Jedinstvoa”, jossa Plehanovin on pakko todeta pääartikkelissaan se kiistaton tosiasia, että Neuvostot (t.s. eserrät ja menshevikit) varasivat itselleen „kaksi viikkoa miettimisaikaa” ja että jos valta siirtyy Neuvostoille, niin se „olisi samaa kuin leniniläisten voitto”. „Elleivät kadetit noudata sääntöä: mitä pahemmin, sitä parempi”... kirjoittaa Plehanov, „niin heidän itsensä on pakko tunnustaa, että he tekivät” (erotessaan ministeristöstä) „suuren virheen helpottaen leniniläisten toimintaa”.

Eikö tämä olekin luonteenomaista? Keskusta-ainekset syyttävät kadetteja siitä, että he helpottavat bolshevikkien toimintaa, ja bolshevikkeja siitä, että nämä helpottavat kadettien toimintaa!! Onko todellakin vaikea hoksata, että tässä on asetettava poliittisten nimitysten sijalle luokkanimitykset, ja meillä on silloin edessämme pikkuporvariston haaveet proletariaatin ja porvariston välisen luokkataistelun häviämisestä? Pikkuporvariston valituksia proletariaatin porvaristonvastaisesta luokkataistelusta? Onko todellakin vaikea hoksata, että mitkään bolshevikit maailmassa eivät olisi pystyneet „aiheuttamaan” edes yhtä „kansanliikettä”, kolmesta puhumattakaan, elleivät mitä syvällisimmät taloudelliset ja poliittiset syyt olisi saattaneet liikkeelle proletariaattia? että mitkään kadetit ja monarkistit eivät olisi yhdessäkään pystyneet aiheuttamaan minkäänlaista liikettä „oikealta”, elleivät yhtä syvälliset syyt olisi synnyttäneet vastavallankumouksellisuutta porvaristossa luokkana otettuna?

Sekä meitä että kadetteja haukuttiin huhtikuun 20—21 päivän liikkeen takia peräänantamattomuudesta, äärimmäisyyksiin menemisestä, kärjistämisestä, mentiin jopa niin pitkälle, että syytettiin bolshevikkeja (niin mieletöntä kuin se onkin) ampumisesta Nevskillä, mutta kun liike päättyi,

niin samat eserrät ja menshevikit kirjoittivat yhdistetyssä ja virallisessa äänenkannattajassaan „Izvestijassa”, että „kansanliike” „lakaisi pois Miljukovin ja muut imperialistit”, t.s. *ylistivät* liikettä!! Eikö tämä olekin luonteenomaista? Eikö tämä osoita erityisen selvästi, että pikkuporvaristo ei ymmärrä proletariaatin ja porvariston välisen luokkataistelun koneistoa, olemusta?

Objektiivinen tilanne on seuraava: maan väestön valtava enemmistö on pikkuporvarillista elämäntilansa puolesta ja vielä enemmän aatteiltaan. Mutta maata hallitsee suurpääoma, ensi kädessä pankkien ja syndikaattien kautta. Maassa on olemassa kaupunkilaisproletariaatti, riittävän kehittynyt voidakseen kulkea omaa tietään, mutta vielä kykenemätön voittamaan heti puolelleen puoliproletaarien enemmistön. Tästä tärkeimmästä, luokkaperusteisesta tosiasiasta johtuu tuollaisten kriisien, kuten tarkastelemamme kolmen kriisin, kiertämättömyys sekä myöskin niiden ilmenemismuodot.

Kriisien muodot saattavat tulevaisuudessa tietenkin vaihdella, mutta asian ydin pysyy samana, esim. siinäkin tapauksessa, että eserräläinen Perustava kokous kokoontuu lokakuussa. Eserrät ovat luvanneet talonpojille (1) lakkauttaa maan yksityisomistuksen; (2) luovuttaa maan työtätekeville; (3) konfiskoida tilanherrain maat ja luovuttaa ne talonpojille ilman lunastusmaksua. Näiden suurten uudistusten toteuttaminen on aivan mahdotonta, ellei ryhdytä mitä päättäväisimpiin ja mitä vallankumouksellisimpiin toimenpiteisiin porvaristoa vastaan, toimenpiteisiin, jotka voidaan toteuttaa *vain* liittämällä talonpoikaisköyhälistö proletariaattiin, *vain* kansallistamalla pankit ja syndikaatit.

Luottavaiset talonpojat, jotka ovat toistaiseksi harhautuneet uskomaan, että nämä ihanat tavoitteet voidaan saavuttaa pyrkimällä sovintoon porvariston kanssa, tulevat väistämättömästi tuntemaan pettymystä ja... „tyytymättömyyttä” (lievästi sanoen) sen ankaran luokkataistelun takia, jota proletariaatti joutuu käymään porvaristoa vastaan eserrien lupauksen toteuttamiseksi käytännössä. Niin on ollut ja niin tulee olemaan.

Kirjoitettu heinäkuun 7 (20) pnä 1917

*Julkaistu heinäkuun 19 pnä 1917
aikakauslehdessä „Rabotnitsa” № 7*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*